

drøftet forrige Gang og at de, som ville opretholde Loven, have al Opfordring til at fremkomme med Grunde derfor.

Oreier: Det er naturligt, at det af den sidste ærede Taler og dem, som samstemme med ham, ansees for klart, at Lovforslaget er af den Besskaffenhed, som han har skildret; af dem derimod, som have en modsat Anskuelse, kan det ikke sees, at Loven har nogen så væsentlig Mangel. Det er ogsaa ganske naturligt, at Modstanderne af Loven troe, at de Argumenter, der fra deres Side ere anførte mod Loven, ere slaaende og afgjørende og ikke paa nogen som helst fyldestgjørende Maade inddegaaede; men derom kan det naturligvis ikke nytte længere at strides. Der er nu, saavidt jeg skjønner, ikke Andet tilbage, end hvad der skal være det endelig Afgjørende, nemlig Stemmegivningen, og jeg skal derfor, uden at spille Tiden med videre Discussion, deeltage i denne paa den Maade, jeg har angivet.

Lehmann: Siden den ærede Landsthingsmand eller hans Meningsfæller ikke vilde det, skal jeg forsøge paa at recapitulere, hvad der sidst er bleven anført for Loven. Jeg mindes ikke rettere, end at der var Tale om Tilfælde, hvor der kunde være Spørgsmaal om en virkelig Retskrænkelse og hvor der altsaa skulde være et Retskrav. Dertil blev der bemærket, og jeg veed ikke, om det kan gjendrivses, at for de Sager, hvor der kan være et Retskrav, har selve Grundloven givet et fuld-

stændigt Værn, et Værn, der er tusinde Gange bedre end det at faae Indseende med en Erklæring, idet det jo staaer enhver, der troer sig forurettet ved en DyrighedsErklæring, frit for at forebringe det for Retten. Der er givet et fuldstændigt Middel til at indbringe Sagen for et Forum, hvor den Bedkommende skal aflægge Regnskab for sine Grunde, idet den, der er misfornøiet med en tagen Resolution, derfor skal gjøre Rede og faae fuldkommen Adgang til at blive bekiendtgjort med Grundene dertil, kan faae Leilighed til at gjendrive dem, og, vel at mærke, kan staaer ligeoverfor en Dommer. Jeg troer, at den ærede Landsthingsmand dog vil indrømme, at Lands Lov og Ret er en god Betryggelse i alle Forhold. Jeg troer, at udenfor dette er der ikke anført Andet end en Opinion, og jeg troer, at det var bedst at undersøge de Ingredienser, hvoraf denne Opinion bestaaer. Jeg kan ikke andet end gjentage, at i de Tilfælde, som efter deres egentlige og sande Natur henhøre under Dyrighedens Afgjørelse — og der hører dette paa ingen Maade hjemme — og ogsaa i alle andre Tilfælde skal man søge at reducere Antallet af de Tilfælde, der saaledes ere overladte til Dyrigheden, og afgjøre dem ved Lov; det har enhver Rigsdag gjort, og hvad der er tilbage, skal man søge at bringe ind, saaledes at det bliver Loven, der gjøres gjældende, og ikke de Bedkommendes Erklæringer. Denne Opinion har sin Rod i en svunden Tid, den er ikke noget Frihedsværn, den er ikke Andet end en Gjenganger fra en svunden Tid og dens Forhold.